

«Μωρό στην μπανιέρα»

ΤΟ «ΜΩΡΟ στην μπανιέρα» είναι από τις παραστάσεις για τις οποίες σχηματίζει κανείς αρχικά μια εντύπωση μάλλον αρνητική. Υποψιάζομαι πως αν το έργο διακοπτότανε μετά από τα πρώτα δέκα λεπτά οι θεατές του ΕΝΑ θα έφευγαν παγερά αδιάφοροι, σίγουροι ότι ο θίασος έκανε κακή επιλογή για να γιορτάσει τα δεκαπεντάχρονα του. Αν η διακοπή γινόταν μετά από το επόμενο δεκάλεπτο μια υποθετική σφυγμομέτρηση θα φανέρωνε ένα κράμα εκνευρισμού και απορίας για τα διδραματιζόμενα στο κέντρο του «Αλλου χώρου». Το διάλειμμα μας βρήκε πολύ πιο προβληματισμένους και ανέτοιμους να ανταλλάξουμε απόψεις. Το δεύτερο μέρος μας κέρδιζε αργά και σταθερά. Και όταν πια ακολουθήσαμε τους συλλογισμούς του Christopher Durang μέχρι το τέλος καταλάβαμε πως εκεί που μας έπαιρνε βρεθήκαμε αρκετές φορές προηγούμενος από μόνοι μας θέτοντας και μη λύνοντας τα ίδια περίπου προβλήματα. Αλλά και η θεατρική διαδρομή του σκηνοθέτη Αντρέα Χριστοδουλίδη φάνηκε τελικά πολύ ταιριαστή με την πορεία απόδειξης των υπαρξιακών θεωρημάτων του συγγραφέα.

Στο σουρρεαλιστικό σέικερ του συγγραφέα μπαίνουν διάφορα υλικά: η ανασφάλεια, η ανωριμότητα, η αμάθεια, οι ποικίλες φοβίες, ο ηθικός αποπροσανατολισμός, η ανικανότητα επικοινωνίας του ατόμου με το σύνολο, με άλλο άτομο και με τον εαυτό του. Συν το ακόμα πιο σουρρεαλιστικό αναποδογύρισμα προϊόντων βρεφοπαιδαγωγικής κουλτούρας όπως τα νανούρισματα, τα παραμυθάκια και οι παιδικές αστείες ιστορίες, χαιδευτικά «μωρίσματα» ονόματα. Τέτοια οικοδομικά υλικά χρησιμοποιούν οι γονείς του Μωρού για να το δημιουργήσουν, οπότε το δημιουργήμά τους βγαίνει ανάλογο παραμορφωμένο και έτοιμο να κληροδοτήσει το βαρυφορτωμένο του DNA παρακάτω.

Η γράφη του Durang είναι όντως ενδιαφέρουσα, πικρόχολη, αλλά εύστοχη, προκλητικά σαρκαστική, αλλά... με καλούς σκοπούς.

Το γκροτέσκο και η υπερβολή του κειμένου υιοθετήθηκαν στην παράσταση ως κλειδί της υποκριτικής μανιέρας. Και οι συνθήκες του «Αλλου χώρου» είναι ιδιαίτερα δύσκολες γι' αυτού του είδους παίξιμο. Η σχεδόν κλοουνίστικη συμπεριφορά των ηθοποιών προνοεί συναισθηματική αποστασιοποίηση που με τη σειρά της επιτυγχάνεται καλύτερα σε μια φυσική απόσταση από τους θεατές, ενώ η άμεση συνύπαρξη θεατών/ηθοποιών εκεί στη μικρή αίθουσα του ΕΝΑ λειτουργούσε ανασταλτικά στο να δεχτούμε όλο αυτό το γκροτέσκο. Ίσως η σταδιακή αποδοχή της συγκεκριμένης θεατρικής πραγματικότη-

«Μωρό στην μπανιέρα» του Christopher Durang από το θέατρο ΕΝΑ.

Μετάφραση: Γιώργος Σαββίδης

Σκηνοθεσία: Αντρέας

Χριστοδουλίδης

Σκηνογραφία: Δημήτρης Νεοκλέους

Ενδυματολογία: Μαρίνα Νικολαΐδου

Μουσική επιμέλεια: Σωτήρης

Μεστάνας

Παίζουν: Ειρήνη Κωνσταντίνου,

Σωτήρης Μεστάνας, Ιωάννα

Καμμένου, Σοφία Καλλή, Σίμος

Τσιάκκας

τας θα συντελούνταν πιο γρήγορα αν δεν υπήρχε αυτή η πίεση του χώρου.

Από την άλλη όμως δεν μπορεί να μην εκτιμηθεί η ιδιαίτερη προσπάθεια των ηθοποιών να κρατάνε μια τεχνητή (μια και δεν υπήρχε η φυσική) απόσταση, ένα φράγμα αποστασιοποίησης, αναγκαίο για το είδος της παράστασης. Η Ειρήνη Κωνσταντίνου και ο Σωτήρης Μεστάνας είναι πολύ εύστοχοι, αποτελεσματικοί και λεπτολόγοι στους ρόλους τους. Κάνουν και ωραίο σόλο ο καθένας, αλλά ξέρουν να δουλέψουν και ως ζευγάρι. Είναι κρίμα που ο Χριστοδουλίδης δεν κράτησε την δυνατή εξάδα των νέων ηθοποιών που στελέχωνε τα δύο τελευταία χρόνια το ΕΝΑ, αλλά και ο Μεστάνας και η Κωνσταντίνου που έμειναν μαζί του κρατάνε ανοιχτούς για το θίασο πλατιούς ρεπερτοριακούς ορίζοντες. Η φοβερή νταντά της Ιωάννας Καμμένου μια παρωδία της Μαίρη Ποππινς σε συνεργασία με την ενδυματολόγο Μαρίνα Νικολαΐδου και στο πλαίσιο εκείνης της σουρρεαλιστικής παραμόρφωσης της παραδοσιακής παιδικής κουλτούρας. Η Σοφία Καλλή -στην προσπάθεια συντονισμού με τη δοθείσα από τους πρωταγωνιστές υποκριτική μανιέρα. Ο Σίμος Τσιάκκας δικαιολογημένα διάφορετικός, αλλά ίσως υπερβολικά σοβαρός στην επίδειξη των ψυχολογικών του τραυμάτων ως Μωρό. ●